Napsal uživatel Šaolín
Středa, 01 Listopad 2000 01:00

Po opravdu neuvěřitelně dlouhé době jsem v pražském Gongu opět navštívil koncert dnes již legendárního písničkáře Vladimíra Merty. Původně jsem o tom ani nechtěl psát, ale koncert byl hned v několika aspektech tak zajímavý, že jsem se rozhodl s vámi o svůj zážitek podělit.

Recitál byl složen především ze starých fláků, což naznačil Merta již úvodní Chtít chytit vítr. Mezi jinými pak během večera ještě zazněly např. Nebuď nikdy sám, Galina nebo Mistr Jin a mistr Jang. Vladimír Merta také hned v úvodu udělal jakousi prezenci diváků a netajil své potěšení nad jejich hojným počtem.

Možná za to mohla na internetu avizovaná zvláštní součást představení, totiž Mertovy největší trapasy, neboli zážitky, na které se nezapomíná. Servíroval je posluchačům hbitě mezi písničkami a já věřím tomu, že šlo doopravdy o zkazky zažité, nikoli vymyšlené. Nebudu vám zde ty historky popisovat, protože bych nechtěl porušit tu intimitu mezi vypravěčem a posluchači, ale snad nic nezkazím, když napíšu, že jsme se během celého večera bavili nad tím, jak Vladimír Merta cestoval kdysi na festival do polské Wroclavi, vyslechli jsme jeho zkušenosti s festivaly New age, pestré zážitky z první chmelové brigády a mě osobně nejvíc zaujal zážitek z liberecké Experimentálky, kam jednou v zimě Merta přijel nechtěně o týden dřív, aniž by o tom věděl.

Další věc, která mě překvapila, byl hostující bubeník Martin Rychta. Jak jsem již uvedl, na Mertově koncertu jsem léta nebyl a s bicími ho ještě nikdy neslyšel. Byl to pro mě nový zážitek a přiznám rovnou, že mé pocity jsou v tomto ohledu smíšené. Je pravda, že bicí většině písní, zvlášť bluesových, dodají jakýsi šmrnc a o něco jinou atmosféru, avšak pravda také je, že Mertovy jinak skvělé texty zanikají dílem jeho "folkařské" artikulace, dílem razance, se kterou Rychta na bicí v některých pasážích hraje. Překvapilo mě, že tak skvělý bubeník sám neuznal během večera ani jednou za vhodné použít místo paliček metličky, které by spoustě písní jednak pomohly ve výrazu a jednak by bylo rozumět textům, kvůli kterým především posluchači Mertu vyhledávají. Kromě toho každý mladý folkový nebo folkrockový bubeník dneska ví, že v menším sále nebo klubu daleko lepší službu udělají obyčejné modelářské špejle. Poslední negativní věc spojená s příliš hlučnými bicími byl úplný zánik harmonie u asi dvou písní s elektrofonickou kytarou, kde jsem pouze čtením z hmatníku zjistil, že v písni je víc akordů, než jen úvodní D dur. Podotýkám, že zvukař v tom byl nevinně.

Elektrofonická kytara by mohla být další samostatnou kapitolou v této reportáži. Vladimír Merta na ni odehrál více než polovinu vystoupení a z jeho komentářů jsem spíše vycítil, že se zatím jedná jen o jakýsi experiment. To platilo i o "kvákadle", které si písničkář údajně koupil v den

koncertu ("Lepší, než strkat prachy do mobilu...") a se kterým se během koncertu, pro diváky celkem zábavnou formou, učil komunikovat. Diváci také s povděkem kvitovali Mertovo experimentování se zpětnou vazbou a vůbec všemi fígly, které se při hře na elektrofonickou kytaru nabízí. Každopádně mohu prohlásit, že to nebyla nuda.

Celkově mi koncert přinesl to, co jsem od něj očekával, a tak počítám, že až nastane opět ta správná konstalace, přijdu znova. A těm z vás, kteří si pořád ještě říkáte folkové publikum, mohu Vladimíra Mertu jen doporučit.